

KTO ZASTAVÍ TAJOMNÉHO DIABLA?

JO NESBO

DIABLOVA
HVIEZDA

VIKAR

JO NESBO

DIABLOVA HVIEZDA

Preložil Jozef Zelizňák

IKAR

JO NESBØ
DIABLOVA
HVIEZDA

The logo for IKAR, featuring a stylized 'i' with a horizontal line through it, followed by the letters 'KAR' in a bold, italicized sans-serif font.

JO NESBØ
Marekors

Copyright © 2003 by Jo Nesbø
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2010 by Jozef Zelizňák
Jacket design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2010, 2026 by Ikar

ISBN 978-80-575-0810-6

PRVÁ ČASŤ

1 / Piatok. Vajce

Dom postavili roku 1898 na bahennom podklade, čo spôsobilo, že sa rokmi začal pomaly nakláňať smerom na západ. Voda teraz pretekala okolo pántov, stekala na dlážku spálne a na dubových parketách zanechávala za sebou mokrú stopu. Pri priehlbine v podlahe prúd vody akoby na okamih zaváhal, kým ho zozadu nepostrčila ďalšia voda a náhlivo sa nepohol ďalej. Chvíľu nato hanblivo nazeral pod lištu, až našiel škáru medzi koncom parkety a stenou, v ktorej ležala päťkorunová minca s portrétom kráľa Olava z roku 1987. Majstroví vypadla z vrecka o rok neskôr počas rekonštrukcie domu. Ľudia však vtedy žili dobré časy, práce bolo veľa a muž sa ani nezohol, aby mincu pohľadal.

Voda si poľahky našla cestu pod parkety. S výnimkou jedného vytopenia v roku 1968, keď dom dostal aj novú strechu, drevené dosky schli a scvrkávali sa nepretržite od roku 1898 a škáry medzi parketami mali teraz takmer pol centimetra. Pod škárou voda narazila na drevo parkety, ktoré ju nasmerovalo ďalej na západ do obvodového múru domu. Tam ju nasalo vápno v omietke, ktorú pred sto rokmi namiešal murár a otec piatich detí Jacob Andersen. Andersen si – ako bolo v tom čase v Osle zvykom – miešal vlastnú maltu a omietku. Nielenže mal vlastný, unikátny pomer vápna, piesku a vody, ale do hmoty pridával svoju špecialitu: konské vlasy a prasaciu krv. Tvrdil totiž, že vlasy a krv dávajú omietke mimoriadnu pevnosť. Kolegom, ktorí neveriacky krútili hlavami, prezradil, že na to neprišiel sám. Aj jeho škótsky otec a starý otec používali rovnaké prísady. A hoci sa vzdal škótskeho mena a prijal meno svojho majstra, nevidel dôvod, prečo by mal zavrhnúť šesťstoročnú skúsenosť

predkov. Niektorí murári tvrdili, že nekoná morálne, iní ho zasa obviňovali z paktovania s diablom, no väčšina sa na ňom len smiala. Možno jeho príbeh patril k posledným, čo prežili z mesta, kedysi nazývanom Kristiania. Postilión zo štvrte Grünerløkka sa oženil so sesternicou zo švédskeho Värmlandu a spoločne sa presťahovali na ulicu Seilduksgata do izby a kuchyne jedného z domov, ktoré Andersen staval. Prvé dieťa mladomanželov malo tú smolu, že prišlo na svet s tmavými kučerami a hnedými očami, a keďže manželka boli plavovlasá a modrooká – a muž od prírody žiarlivý, jednej noci ženu zviazal, odtiahol do pivnice a tam zamuroval do steny. Krik ženy vtisnutej medzi dve vrstvy omietky účinne tlmili hrubé múry. Muž zrejme predpokladal, že sa tam žena udusí, no murári tej doby ovládali umenie cirkulácie vzduchu. Úbohá žena sa napokon pustila do steny vlastnými zubami. A možno by napokon aj uspela, lebo Škót Andersen do omietky pridával krv a vlasy a domnieval sa, že môže šetriť na drahom vápne. Porózna omietka ľahko podliehala útoku silných švédskych zubov. No ženina chamtivá túžba po živote, žiaľ, spôsobila, že sa do malty a tehál pustila príliš hltavo. Po chvíli už nemohla ani prežúvať, hltáť či vyplúvať obsah úst, a piesok, kamienky a úlomky pálenej hliny jej upchali hrtan. Tvár jej zmodrala, srdce bilo čoraz pomalšie, až napokon celkom prestala dýchať.

Väčšina ľudí by ju vtedy označila za mŕtvu.

Podľa legendy však chuť prasacej krvi vyvolala v nešťastnej žene pocit, že je naďalej nažive. Odrazu poľahky vykĺzla z lana, ktorým bola zviazaná, prešla stenou a vykročila. Starí obyvatelia Grünerløkky si ešte pamätajú zo svojho detstva príbeh o žene s prasacou krvou, ktorá nožom odrezávala hlavy deťom, čo sa neskoro večer ešte hrali na ulici. Bez chuti krvi v ústach by totiž nadobro zmizla. Málokto si však spomenul na meno toho murára a Andersen ďalej neúnavne miešal svoju špeciálnu maltu. Od chvíle, keď o tri roky neskôr pri stavbe domu, v ktorom teraz tiekla voda, spadol z lešenia a zanechal po sebe dve sto nórskych korún a gitaru, malo prejsť ešte takmer celé

ďalšie storočie, kým murári začali vo svojich zmesiach používať umelé, vlasom podobné vlákna a kým v milánskom laboratóriu vedci neprišli na to, že múry Jericha spevňovala krv a ťavia srst.

Väčšina vody sa teraz nevpijala do steny, ale stekala nadol. Voda, zbabelosť a ľudská túžba totiž vždy hľadajú absolútne dno. Prvú vodu vpila hrčková, prašná hlina záklopu medzi doskami, no ďalšia, ktorú už hlina nevedela vsať, tiekla ďalej a rozmočila staré noviny z jedenásteho júla 1898. Občanom Nórska v nich oznamovali, že konjunktúra vo výstavbe domov v Kristianii, ako sa vtedy Oslo nazývalo, pravdepodobne dosiahla svoj vrchol a špekulanti bez akýchkoľvek škrupúl už azda budú čeliť ťažším časom. Na tretej strane denník informoval, že polícii naďalej chýba akákoľvek stopa po vrahovi mladej šičky, ktorú minulý týždeň našli dobodanú v kúpeľni nejakého domu. V máji podobným spôsobom niekto zabil a zohavil dievča na brehu rieky Aker, no polícia sa nechcela vyjadrovať k otázke, či obe vraždy spolu súvisia.

Voda vytekla z novín, pretiekla cez drevené dosky na olejovaný strop v miestnosti o poschodie nižšie. Vďaka perforácii súvisiacej s vytopením roku 1968 voda v tenkých pramienkoch vytekala z dier, vytvárala kvapky, ktoré viseli, kým ich nepremohla vlastná hmotnosť a kvapky po páde dlhom tri metre a osem centimetrov neskončili svoju púť. Vo vode.

Vibeke Knutsenová si náruživou poťahovala z cigarety. Otvoreným oknom zo štvrtého poschodia vyfukovala dym na ulicu. Bolo horúce popoludnie. Teplý vzduch stúpala z rozpáleného asfaltu na dvore, bral so sebou dym, kým sa popri belasej fasáde domu nestratil niekde vo výškach. Občas k nej doľahli zvuky prechádzajúceho auta z inokedy takej rušnej ulice Ullevålsveien. Bol však čas dovoleníek a mesto takmer osirelo. Nejaká mucha ležala na parapete. Nemala dosť rozumu na to, aby sa stiahla z horúčavy. Na druhej strane bytu, obrátenej do ulice Ullevålsveien, slnko tak nepáľilo,

no Vibeke ten výhľad nemala rada. Cintorín nášho Spasiteľa. Množstvo osobností. Mŕtve celebrity. Na prízemí jej domu bol obchod, ponúkajúci – ako sa uvádzalo na vývesnej tabuli – Pomníky, inými slovami náhrobné kamene. Asi sa to volá blízkosť k trhu.

Vibeke si priložila čelo k okennej tabuli. V horúčave príjemne chladila.

Keď prišli prvé teplé dni, srdce jej od radosti poskočilo, no radosť medzičasom vyprchala. Túžila po chladných nociach a ľuďoch v uliciach. Dnes mala v galérii päť zákazníkov dopoludnia a troch popoludní. Z čirej nudy vyfajčila jeden a pol škatulky cigariet, srdce jej búšilo a hlas mala taký prefajčený, že nevedela ani odpovedať, keď jej šéf zavolať, aby sa spýtal, ako sa darí. Len čo prišla domov a postavila variť zemiaky, dostala chuť na ďalšiu cigaretu.

Fajčiť prestala pred dvoma rokmi, keď stretla Andersa. Pritom ju o to vôbec nežiadal. Naopak. Keď sa prvý raz videli na dovolenke na Kanárskych ostrovoch, dokonca si od nej sám vypýtal cigaretu. Len tak pre zábavu. A keď sa k sebe nastahovali len mesiac po návrate do Osla, hneď na úvod vyhlásil, že trochu pasívneho fajčenia musí ich vzťah zničiť. A že lekári určite prehánajú. A že si dokonca aj zvykne na to, že im šaty páchnu po cigaretách. Deň nato sa rozhodla. Keď o niekoľko dní pri večeri spomenul, že ju už dlho nevidel s cigaretou, vysvetlila mu, že v podstate nikdy nebola skutočný fajčiar. Anders sa usmial, predklonil a pohladkal ju po líci:

„Vibeke, vieš, že som si to aj myslel?“

Počula, ako voda v hrnci začala bublať, pozrela sa na cigaretu. Ešte trikrát si potiahne. Potiahla si prvý raz. Nechutilo jej.

Nepamätala si presne, kedy začala opäť fajčiť. Možno minulý rok, zhruba v tom čase, keď Anders začal veľa času tráviť na služobných cestách? Alebo okolo Silvestra, keď takmer každý večer robil nadčasy? Začala preto, že bola nešťastná? Bola nešťastná? Nikdy sa nehádali. Na druhej strane, takmer vôbec spolu nespávali, ale to najmä preto, že Anders toľko pracoval. Aspoň to jej tvrdil a viac sa o tom

už nechcel baviť. Spoločný sex jej napokon ani nechýbal. Keď spolu výnimočne bez vášne súložili, akoby tam ani nebol. A ona pochopila, že tam tiež nemusí byť. Ani ona tam nemusí byť.

No nehádali sa. Anders nemal rád, keď niekto zvyšoval hlas.

Vibeke sa pozrela na hodinky. Štvrt na šesť. Kde trčí? Vždy jej zvykol oznámiť vopred, keď bude meškať. Zahasila cigaretu, oblúkom ju hodila do dvora, obrátila sa k hrncu a pozrela na zemiaky. Vidličkou pichla do najväčšieho. Už je takmer hotový. V bublajúcej vode sa zjavilo zopár malých, čiernych hrudiek. Zvláštne. Sú z hrnca, či zo zemiakov?

Práve sa pokúšala spomenúť si, čo v hrnci varila naposledy, keď sa otvorili dvere. Z chodby počula dychčanie a buchot topánok. Anders vošiel do kuchyne a hneď otvoril chladničku.

„Čo máme?“

„Karbonátky.“

„Okej...“ Zvýšený tón hlasu na konci slova si vyložila ako nevysovenú otázku. Zasa mäso? Nemohli by sme častejšie jesť ryby?

„To bude fajn,“ konštatoval chladne a nazrel do hrnca.

„Čo si robil? Si celý spotený.“

„Nešiel som do posilňovne, a tak som sa prebehol na bicykli k jazeru Sogsvann. Z čoho sú tie hrudky?“

„Neviem,“ odvetila Vibeke. „Až teraz som si ich všimla.“

„Nevieš? Nebola si kedysi takmer profesionálna kuchárka?“

Rýchlym pohybom vytiahol jednu hrudku z vriacej vody a vložil si ju do úst. Civela mu na zátylok. Na jeho riedke hnedé vlasy, čo sa jej kedysi tak páčili. Udržiavané a tak akurát krátke. Učesané na cestičku. Vyzeral veľmi elegantne. Ako človek, ktorý má pred sebou budúcnosť. Nielen vlastnú budúcnosť.

„Ako to chutí?“

„Nijako,“ odvetil naďalej sklonený nad hrncom. „Možno ako vajce.“

„Vajce? Ale veď som hrniec umyla...“

Zarazila sa.

Obrátil sa k nej. „Deje sa niečo?“

„Tam... čosi na teba kvaplo.“ Ukázala na bod na jeho hlave.

Zamračil sa a rukou si prešiel po zátylku. Potom – ako na povel – obaja zaklonili hlavy a pozreli sa na strop. Na bielej maľovke viseli dve kvapky. Vibeke bola mierne krátkozraká, a keby kvapky boli svetlé, zrejme by si ich nevšimla.

„Zdá sa, že Camillu vytopilo,“ zvrážtil čelo Anders. „Chod' jej zazvoniť, zavolám správcovi.“

Vibeke prižmúrila oči. A potom pozrela na hrudky v hrnci.

„Panebože,“ zašepkala a cítila, ako jej znovu búši srdce.

„Deje sa niečo?“

„Zavolaj správcovi. Potom spolu zazvoníme Camille. Zatiaľ privolám políciu.“

2 / Piatok. Tabuľka dovolení

Policajná stanica, riaditeľstvo policajného okrsku hlavného mesta v štvrti Grønland, ležala na nevysokom hrebeni, ktorý sa tiahol z Grønlandu až k štvrti Tøyen a ponúkal výhľad na východnú časť centra mesta. Budovu postavili zo skla a ocele roku 1978 a architekti firmy Terje-Torp-Aasen za jej čisté línie dostali ocenenie. Montér, ktorý ťahal káble v dvoch rozľahlých krídlach budovy na jej siedmich, respektíve deviatich poschodiach, padol z lešenia a zlomil si chrbticu. Dostal za to invalidný dôchodok od štátu a vynadané od otca.

„V našej rodine už sedem generácií murárov hľadalo rovnováhu medzi nebom a zemou a bojovalo s gravitačnou silou, čo nás ťahá nadol. Môj dedo sa pokúšal prekliatiu uniknúť, no nepomohol mu ani útek cez šire Severné more. V deň, keď si sa narodil, som si preto slúbil, že teba rovnaký osud nepostihne. A chvíľu som si myslel, že sa mi to podarilo. Montér v telekomunikačnej firme. Čo má taký človek čo hľadať šesť metrov nad zemou?“

Práve tými medenými káblami, ktoré syn natiahol, sa v ten deň z linky núdzového volania, cementovou zmesou na miestach, kde sa stretávali poschodia, širil poplach až k riadi-

telovi oddelenia boja proti násilným trestným činom Bjarne-mu Møllerovi. Møller na siedmom poschodí práve uvažoval nad otázkou, či sa väčšmi teší, alebo obáva blížiacej sa dovolenky s rodinou na chate, ktorú si prenajali v Ose neďaleko Bergenu. Júlový Os väčšinou znamená hnusné počasie. Niežeby mal Møller niečo proti tomu, aby horúčavu Osla, ktorú predpovedali noviny, vymenil za jemné osviežujúce mrholenie. Ale zabaviť dvoch malých chlapcov v lejaku, keď jedinou pomôckou človeka sú karty, v ktorých chýba srdcový horník, bude výzva.

Bjarne Møller si pod stolom vystrel dlhé nohy, poškrabal sa za uchom a pozornosť venoval správe z ústredia.

„Ako to objavili?“

„Čosi kvapkalo cez strop od susedov,“ vysvetľoval hlas. „Správca a sused zvonili pri dverách, nikto neotváral, dvere však neboli zamknuté. A tak vošli dnu.“

„Výborne. Pošlem tam dvoch ľudí.“

Møller položil, vzdychol si a prstom prešiel po zozname, vsunutom pod sklo písacieho stola. Polovica oddelenia je preč. Ako každý rok počas letných prázdnin. Obyvatelia Osla sa však pre to nemusia cítiť v ohrození, pousmial sa Møller. Akoby si aj miestni zločinci vychutnávali v júli chvíle voľna. Na poli trestnej činnosti, ktorá spadala do kompetencie oddelenia, bol júl skutočne relatívne dobrým mesiacom.

Møllerov prst sa zastavil pri mene Beate Lønnová. Vyťukal číslo technikov na ulici Kjøllberggata. Nedvíhajú. Počkal, kým ho telefón automaticky prepojil na operátora.

„Slečna Lønnová je v laboratóriu,“ prezradil mu zvučný mužský hlas.

„Tu je Møller z násilných trestných činov. Zožeňte mi ju.“

Čakal. Beate Lønnovú z lúpeží pretiahol k technikom Karl Weber, šéf oddelenia, ktorý len nedávno odišiel do dôchodku. Møller to vnímal ako potvrdenie neodarvinistickej teórie, že jedinou hybnou silou jedinca je úsilie odovzdávať ďalej svoje vlastné gény. A Weber mnoho takých génov očividne nachádzal práve v Lønnovej. Na prvý pohľad mohli Weber a Lønnová pôsobiť ako dvaja veľmi rozdielni ľudia.

Weber bol namrzený, výbušný chlap, Lønnová tichá, sivá myška, ktorá sa po príchode na stanicu priamo z policajnej školy pýrila, len čo ju niekto oslovil. Ich policajné gény však nemohli byť podobnejšie. Obaja patrili k jedincom, ktorým stačilo len zavetriť korisť, aby zabudli na všetko ostatné a svoju pozornosť venovali výhradne jednej konkrétnej technickej stope, indícii, videozáznamu, vágnemu opisu, až kým náznak nezačal dávať nejaký jasnejší zmysel. Zlé jazyky dokonca tvrdili, že Weber s Lønnovou patria do laboratória, a nie medzi ľudí a vyšetrovateľov, kde hrá dôležitejšiu úlohu poznanie ľudí než odtlačok topánok či odtrhnuté vlákno z bundy.

Obaja súhlasili s tvrdením o laboratóriu, nie však o význame odtlačku a vlákna.

„Lønnová.“

„Ahoj, Beate. Bjarne Møller. Ruším?“

„Samozrejme. Čo sa deje?“

Møller jej stručne vysvetlil situáciu a nadiktoval adresu.

„Pošlem dvoch svojich chlapcov,“ doplnil.

„Koho?“

„Uvidím, koho nájdem. Všetci sú na dovolenkách, veď to poznáš.“

Møller položil a prstom sa opäť dotkol skla.

Zastavil sa pri mene Tom Waaler.

Políčko čerpania dovolenky bolo prázdne. Møllera to ani neprekvapilo. Niekedy mohol mať človek pocit, že inšpektor Tom Waaler na dovolenku nikdy nechodí, že vlastne vôbec nespáva. Na pozícii vyšetrovateľa bol jednou z dvoch najsilnejších kariet oddelenia. Vždy k dispozícii, vždy v strehu a takmer vždy s pozitívnym výsledkom. A na rozdiel od druhého esa v tíme bol Waaler spoľahlivý, mal bezchybný životopis a všetci ho rešpektovali. Inými slovami: zosobňoval sen každého šéfa. A vzhľadom na jeho nespochybniteľné vodcovské schopnosti bolo zjavné, že keď príde ten deň, prevezme od Møllera aj jeho pozíciu šéfa oddelenia.

Møllerovo zvonenie prenikalo cez tenké steny.

„Waaler,“ ozval sa zvučný hlas.

„Møller. Máme...“

„Bjarne, prepáč na okamih. Len dokončím iný hovor.“

Bjarne Møller si čakanie krátil klopkaním po stole. Tom Waaler by sa mohol stať najmladším šéfom oddelenia v histórii. Nebol to však napokon práve jeho vek, ktorý v Møllerovi občas vyvolával pochybnosti, keď si predstavil, že odovzdáva zodpovednosť za oddelenie Tomovi? Alebo to boli tie dve prestrelky? Inšpektor Waaler siahol pri zatýkaní páchatela po zbrani dvakrát, a keďže patrilo k najlepším strelcom tímu, v oboch prípadoch boli jeho výstrely osudovo presné. Møller si zároveň uvedomoval, že paradoxne práve tieto dva výstrely môžu napokon rozhodnúť o voľbe nového šéfa oddelenia. Mimoriadny vyšetrovací orgán polície nenašiel nič, čo by spochybnilo Waalerovo tvrdenie, že strieľal v sebaobrane, naopak, dospel k záveru, že v oboch prípadoch prejavil bystrý úsudok a rozhodnosť v kritických situáciách. A môže mať vari uchádzač o pozíciu šéfa lepšie odporúčanie?

„Prepáč, Bjarne. Volali mi na mobil. Ako ti pomôžem?“

„Máme čosi.“

„Konečne.“

Zvyšok hovoru netrval ani desať sekúnd. Zostával už len posledný krok.

Møllerovi napadol Halvorsen, no z plánu dovoleniak sa dozvedel, že je doma v Steinkjeri.

Prechádzal tabuľku ďalej. Dovolenka, dovolenka, práceneschopnosť.

Šéf oddelenia si sťažka vzdychol, keď sa mu prst zastavil pri mene, ktorému sa chcel vyhnúť.

Harry Hole.

Čudák. Opilec. *Enfant terrible* oddelenia. A zároveň – spolu s Tomom Waalerom – najlepší vyšetrovateľ na siedmom poschodí. Ak by ním nebol a ak by si Bjarne Møller za všetky tie roky nevybudoval až chorobnú záľubu v riskovaní vlastného krku pre tohto vysokého, prepitého policajta, Harry Hole by už dávno letel z tímu. Za normálnych okolností by mu určite zavolať ako prvému, no okolnosti neboli normálne.

Alebo inými slovami: boli ešte nenormálnejšie než zvyčajne.

Pred štyrmi týždňami to vyvrcholilo. Po tom, ako sa Hole v zime opäť začal venovať vyšetrovaniu dávnej vraždy svojej najbližšej kolegyně Ellen Gjeltenovej, ktorú zabili pri rieke Aker, stratil záujem o všetko ostatné. Gjeltenovej smrť pritom už dávno vyriešili. Harryho posadnutosť rástla každým dňom a Møller sa už úprimne začínal obávať o jeho duševné zdravie. Vyvrcholilo to pred mesiacom, keď sa Harry v jeho kancelárii vynoril s konšpiračnými teóriami, pri ktorých sa zdravému človeku ježili chlpy. Keď však prišlo na lámanie chleba, nemal nič, čo by dokázalo, či aspoň podporilo jeho neveriteľné obvinenia voči Tomovi Waalerovi.

A potom Harry z ničoho nič zmizol. Po niekoľkých dňoch Møller vyfukal číslo reštaurácie Schrøder, aby si potvrdil to, čoho sa najväčšmi obával: Harry opäť začal chľastať. Aby zakryl jeho neprítomnosť, zapísal ho medzi dovolenkárov. Opäť ho chránil. Harry zvyčajne po týždni začal javiť známky života. Teraz prešli štyri. Dovolenka sa skončila.

Møller zagánil na slúchadlo, vstal a prešiel k oknu. Bolo len pol šiestej, no park pred policajnou stanicou bol takmer ľudoprázdny. Len kde-tu nejaká opalujúca sa ľudská postava bojovala s horúčavou. Na ulici Grønlandsleiret pod markízami v hlúčkoch posedávali opustení predavači s vyloženou zeleninou. Dokonca aj autá akoby sa – napriek takmer nulovej premávke – hýbali pomalšie. Møller si rukou uhladil vlasy dozadu, ako to robieval od nepamäti. Manželka ho nedávno začala napomínať, vraj si ľudia budú myslieť, že si zakrýva plešinu. Naozaj je Harry jedinou alternatívou? Møller sledoval potácajúceho sa chlapa na ulici. Zrejme to vyskúša v krčme Raven. A zrejme ho nepustia dnu. A potom skončí u Boxera. Teda v tom podniku, kde sa prípad Ellen Gjeltenovej a s ňou možno aj Harryho policajná kariéra definitívne uzavreli. Møller cítil, že dlho už nebude môcť odolávať. Čoskoro sa bude musieť rozhodnúť, čo si počne s problémom značky Harry. Najprv však musí riešiť tento prípad.

Zdvihol slúchadlo a uvedomil si, že práve nasadzuje Harryho a Waalera do jedného tímu. Dovolenkové obdobie je hrôza. Elektrický impulz vystrelil z pamätníka ochrany spoločenského poriadku od firmy Terje-Torp-Aasen a začal vyzvárať na mieste, ktorému vládol absolútny chaos. V byte na ulici Sofies gate.

3 / Piatok. Prebudenie

Ešte raz skríkla a Harry otvoril oči.

Pomedzi lenivo sa pohybujúce závesy presvitali slnečné lúče. Pískanie brzd električky z ulice Pilestredet pomaly doznievalo v dialke. Harry sa pokúšal zorientovať. Leží na dlážke vo svojom byte. Je oblečený, hoci nie práve sviatočne. Ak nežije, aspoň dýcha.

Bolesť mu zvierala tvár ako tesná maska a srdce skákalo hekticky ako pingpongová loptička na betóne. S hlavou to bolo ešte horšie.

Na okamih zaváhal, potom sa rozhodol, že bude dýchať ďalej. Strop aj steny sa mu točili nad hlavou, no nenachádzal nijaký obraz, nijakú lampu, o ktorú by mohol zachytiť pohľad. Periférne zbadal knižnicu značky Ivar, operadlo kresla a zelený stolík značky Elevator. Aspoňže sa mu podarilo prestať snívať.

Trápila ho stará známa nočná mora. Zahryzla sa doňho, márne sa pokúšal zatvoriť oči, aby nevidel jej rozďavené ústa a bolesťou skrivenú tvár. Jej veľké, prázdne oči v nemom údive. Keď bol malý, tvár patrila jeho sestre. Teraz ju vystriedala Ellen Gjeltenová. Kedysi bývali výkriky nemé, teraz zneli ako prenikavý škripot ocelových brzd. Sám nevedel, čo bolo horšie.

Harry nehybne vyzeral pomedzi závesy na rozpálené slnko, ktoré viselo nad ulicami štvrte Bislett. Letné ticho mesta prerušovala len električka. Ani nežmurkol. Civel do slnka, kým sa nezmenilo na žlté poskakujúce srdce, ktoré udieralo na tenkú mliečnu blanu a šírilo zo seba teplo. Keď bol dieťa-

ťom, mama mu hovorievala, že ak bude dlho hľadiť do slnka, slnko mu vypáli oči a do smrti bude mať v hlave slnečnú žiaru. Práve o to sa teraz pokúšal. Slnečná žiara, ktorá by spálila všetko ostatné. Napríklad obraz Elleninej hlavy rozdrvenej v snehu na brehu rieky Aker a obraz tieňa nad ňou. Už tri roky sa pokúša tento tieň chytiť. Ale ani to sa mu nepodarilo. Práve keď získal pocit, že ho už má, všetko sa zosypalo. Je neschopný.

Rachel...

Harry opatrne zdvihol hlavu, aby dovidel na čierne, mŕtve oko odkazovača. Nezažmurkalo ani raz, odkedy sa pred niekoľkými týždňami vrátil domov zo stretnutia so šéfom kriminálky U boxera. Pravdepodobne aj to oko spálil slnečný lúč.

Dopekla, aké je tu teplo!

Rachel...

Teraz si spomenul. Niekedy počas sna sa tvár zmenila na Rachel. Sestra, Ellen, mama, Rachel. Ženské tváre, ktoré sa v neprestajnom, pumpujúcom pulze menili a prechádzali jedna do druhej.

Harry si vzdychol a opatrne položil hlavu späť na parkety. Pohľad mu spočinul na fľaške, ktorá balansovala na hrane stola nad ním. Jim Beam from Clermont, Kentucky. Obsah zmizol. Vyparil sa, zmenil na hmlu. Rachel. Zavrel oči.

Netušil, koľko je hodín. Vedel len to, že je priveľa. Alebo primálo. Tak či onak, nie je čas vstávať. Ani spať. V tejto etape dňa by mal robiť niečo iné. Piť.

Klakol si na kolená.

Niečo mu v nohaviciach vibrovalo. Vtedy si uvedomil, že práve to vibrovanie ho zobudilo. Lapená nočná moľa, ktorá zúfalo trepoce krídlami. Siahol do vrečka a vytiahol mobil.

Harry pomaly kráčal smerom k štvrti St. Hanshaugen. Bolesť hlavy mu vytláčala očné gule z jamiek. Na adresu, ktorú mu nadiktoval Møller, to mal len kúsok. Opláchol si tvár, v jednej z fľašiek pod umývadlom v kuchyni našiel hlt whisky a vykro-

čil s nádejou, že mu krátka prechádzka prečistí hlavu. Prešiel okolo baru Underwater. Od štvrtej do tretej ráno, v pondelok od štvrtej do jednej, v nedeľu zatvorené. Nezvykol sem chodiť často, krčma Schrøder, kde bol štamgastom, ležala hneď v paralelnej ulici, no ako väčšina alkoholikov mal aj Harry v mozgu miesto, kam sa mu automaticky ukladali otváracie časy všetkých výčapov.

Uškrnul sa na odraz v skle špinavého výkladu. Nabudúce.

Odbočil doprava na ulicu Ullevålsveien, ktorú nemal rád. Postavili ju pre autá, nie pre chodcov. Jej jediným pozitívom bol fakt, že jedna strana poskytovala chodcovi za horúceho dňa aký-taký tieň.

Zastal pred domom so správnym číslom a prebehol ho pohľadom.

Na prízemí bola práčovňa s červenými práčkami. Na skle visel odkaz, že je otvorená každý deň od ôsmej ráno do deviatej večer a v súčasnosti ponúka akciu na sušenie bielizne. Dvadsať minút za tridsať nórskych korún. Pri krútiacom sa bubne sedela černoška a neprítomným pohľadom hľadela z okna. Vedľa práčovne bol výklad s vyloženými náhrobnými kameňmi a o kúsok ďalej svietil zelený neón KEBAB HOUSE nad akousi kombináciou bufetu a malých potravín. Harry sa pohľadom vrátil k špinavej fasáde. Na starých oknách už popraskala farba, no na streche nad štyrmi poschodiami stoja nové podkrovné byty. A nad určite nedávno nainštalovanými zvončekmi pri zhrdzavených železných dverách žiarilo oko kamery. Peniaze z bohatších štvrtí západného Osla sa pomaly, ale isto presúvajú aj na východ. Stlačil najvrchnejší zvonček s menovkou CAMILLA LOENOVÁ.

„Áno,“ ozvalo sa v reproduktore.

Møller ho varoval, aj tak ho však striaslo, keď počul Waalero v hlas.

Pokúsil sa odpovedať, hlasivky ho však neposlúchali.

Odkošľal si a skúsil to znovu.

„Hole. Otvor.“

Brána zabzučala. Rukou zovrel studenú, drsnú guľu z čierneho kovu.

„Ahoj!“

Harry sa zvrtoľ.

„Ahoj, Beate.“

Beate bola trochu menej ako stredne vysoká, mala krátke, takmer plavé vlasy, modré oči a nebola ani pekná, ani škaredá. Skrátka, človeka na nej len máločo upútalo. Odhliadnuc od oblečenia – jej biela kombinéza pripomínala skafander.

Harry jej podržal dvere, kým nimi pretlačila dva kovové kufre.

„Práve si prišla?“

Snažil sa nedýchať priamo na ňu.

„Nie. Musela som sa vrátiť do auta po nejaké veci. Už sme tu pol hodiny. Udrel si sa?“

Harry si prstom prešiel po chraste na nose.

„Očividne áno.“

Kráčal za ňou ďalšími dverami, ktoré viedli na schodište.

„Ako to hore vyzerá?“

Beate položila kufre pred zelené dvere výťahu a rýchlo naňho pozrela.

„Myslela som si, že jeden z tvojich princípov je najprv sa pozrieť sám a až potom klásť otázky,“ odvetila a privolala výťah.

Harry prikývol. Beate Lønnová patrila k tým ľuďom, ktorí si pamätajú všetko. Vedela odrecitovať detaily z už dávno zabudnutých prípadov, ktoré sa udiali dávno predtým, ako začala študovať na policajnej škole. Okrem toho mala nezvyčajne vyvinutý fusiform gyrus – časť mozgu, ktorá si pamätá tváre. Výsledky testov psychológov šokovali. A tak ho vôbec neprekvapilo, že si pamätala aj to málo, čo ju naučil minulý rok počas ich vzájomnej spolupráce pri riešení série bankových lúpeží.

„Je pravda, že sa usilujem byť otvorený vlastným prvým dojmom z miesta činu,“ priznal Harry a strhol sa, keď sa výťah znenazdajky pohol. Začal sa prehrabávať vo vreckách, hľadajúc škatuľku cigariet.

„No nemyslím si, že zostanem pracovať na tomto prípade.“

„Prečo nie?“

Harry neodpovedal. Z ľavého vrečka nohavíc vylovil pokrčenú škatuľku značky Camel a vytiahol z nej už raz zapálenú cigaretu.

„Ach, áno, teraz si spomínam,“ usmiala sa Beate. „Veď si mi na jar hovoril, že sa chystáte na dovolenku. Idete do Normandie, však? Ty podliak...“

Harry si vložil cigaretu medzi pery. Chutila hrozne. A určite mu nepomôže zbaviť sa bolesti hlavy. Proti tej bolesti pomáha jediná vec na svete. Zaostril zrak na hodinky. Piatok. Od štvrtej do tretej ráno.

„Nešli sme do Normandie.“

„Naozaj nie?“

„Nie, takže to nie je ten dôvod. No prípad má na starosti niekto iný.“

Harry si potiahol z cigarety a kývol hlavou nahor.

Dlho naňho hľadela. „Harry, daj si pozor, už to u teba vyzerá na posadnutosť. Radšej na to zabudni.“

„Mám na to zabudnúť?“

Harry vyfúkol dym.

„Beate, ten chlap ubližuje iným ľuďom. Veď to sama vieš.“

Prudko sa zapýrila.

„S Tomom sme mali krátky vzťah, to je všetko, Harry.“

„Nebolo to vtedy, keď si chodila do práce s modrinami na krku?“

„Harry! Tom ma nikdy...“

Beate sa zarazila, keď si uvedomila, že kričí. Ozvena jej hlasu sa odrazila nahor, no prehlušil ju rachot, keď pred nimi zastal výťah.

„Nemáš ho rád,“ pokračovala pokojnejšie. „A tak si vytváraš vlastné predstavy. Tom má aj množstvo predností, o ktorých ty nevieš.“

„Naozaj?“

Harry zahasil cigaretu o stenu, Beate odtiahla mrežu výťahu a vošla dnu.

„Nepôjdeš hore?“ spýtala sa a zamyslene hľadela na Harryho, ktorý s pohľadom upreným na nejaký bod zastal. Výťah. Jednoduchá, čierna kovová mreža, ktorú treba za sebou

zatiehnuť, aby sa výťah pohol. Zasa ten krik. Ten nemý krik. Cítil, ako mu telo zalial studený pot. Hlt whisky mu nestačil. Ani náhodou.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa Beate.

„Ani nie,“ zachrípnutým hlasom odvetil Harry. „Len nemám rád tieto staré výťahy. Pôjdem po schodoch.“

4 / Piatok. Štatistika

Dom mal dva podkrovné byty. Dvere jedného z nich boli otvorené, no krížom prelepené oranžovou policajnou páskou. Harry pod ňou sklonil svojich stodeväťdesiatdva centimetrov, a keď sa vystrel na druhej strane, mal čo robiť, aby udržal rovnováhu. Stál uprostred miestnosti s dubovými parketami, šikmou strechou a strešnými oknami. Vládlo tu teplo ako v saune. Byt bol malý a minimalisticky zariadený, no tým sa podobnosti s Harryho bytom aj končili. V tomto byte bol najnovší model pohovky od Hilmers Hus, stolík značky R.O.O.M. a malý pätnásťpalcový televízor Philips z modrej, priesvitnej umelej hmoty, ktorý ladil s vežou. Harry otvorenými dverami nazrel do kuchyne a spálne. V byte panovalo zvláštne ticho. Pri kuchynských dverách sa na päťách pohojďával policajt v uniforme s rukami skríženými na hrudi. Pozrel na Harryho a zdvihol obočie. Keď siahol po legitimácii, policajt s úškrnom zavrtel hlavou.

Každý pozná dvorného šaša, napadlo Harrymu. Šašo nepozná nikoho. Rukou si prešiel po tvári.

„Kde sú naši?“

„V kúpeľni skúmajú miesto činu,“ odvetil policajt. „Lønnová a Weber.“

„Weber? Už ste začali volať aj dôchodcov?“

Policajt mykol plecóm. „Dovolenky.“

Harry sa poobzeral.

„Dobre. No uzavrite aj schodište a vchod do domu. Ľudia sa promenádujú dnu a von, ako sa im zachce.“

„Ale...“

„Počúvaj. Aj to je súčasť miesta činu, rozumel si?“

„Rozumel,“ odsekol policajt s nevôľou v hlase a Harry si uvedomil, že dvoma vetami si v zbore získal ďalšieho nepriateľa. Rad jeho protivníkov každým dňom narastal.

„No mám jasný pokyn...“ pokračoval.

„... strážiť tieto dvere,“ doplnil ho hlas zo spálne.

Spoza rohu sa vynoril Tom Waaler.

Napriek tmavohnedému obleku nemal na uhladených, tmavých vlasoch ani kvapku potu. Tom Waaler bol pekný chlap. Možno nie pekný sympatickým spôsobom, no príťažlivý svojimi pravidelnými, symetrickými črtami. Nebol vyšší od Harryho, budil však opačný dojem. Možno vďaka svojej vzpriamenej chôdzi. Alebo nenútenému sebavedomiu, ktoré ľudí okolo neho očarilo a zároveň nakazilo pocitom bezpečia. Pocit pekného chlapa mohol súvisieť aj s jeho fyzickou silou, lebo nijaký oblek nemohol skryť týždenne päť cvičení s činka-mi a karate.

„A bude ich strážiť aj naďalej,“ pokračoval Waaler. „Práve som poslal dole výtahom chlapa, ktorý uzavrie všetky potrebné východy. Harry, všetko je v pohode.“

Poslednú vetu vyslovil tónom, ktorá nedávala tušiť, či ju konštatuje, alebo položil ako otázku. Harry si odkašľal.

„Kde je?“

„Tu vnútri.“

Keď Harry prechádzal okolo, Waaler si nasadil ustarostený výraz.

„Udrel si sa?“

Spálňa bola jednoducho, no vkusne a romanticky zariadená. Posteľ bola ustlaná pre jednu osobu, no dosť veľká pre dvoch. Do čela postele ktosi vyrazil čosi ako srdce v trojuholníku. Možno symbol nejakého milenca, napadlo Harrymu. Na stene nad posteľou viseli tri zarámované obrazy nahých mužov na hranici medzi politicky korektným erotickým umením a mäkkým pornom. Nijaké osobné predmety.

Kúpeľňa ležala hneď vedľa spálne. Dosť veľká na to, aby sa do nej zmestilo umývadlo, záchod, sprcha bez závesu a Camil-

la Loenová. Ležala na kachličkách s tvárou obrátenou k dverám, no s pohľadom upreným nahor, akoby čakala, kedy sa zo sprchy pustí ďalšia voda.

Pod bielym premočeným županom, ktorý zakrýval aj odtok, bola nahá. Beate urobila od dverí niekoľko fotografií.

„Už niekto zisťoval, ako dlho je mŕtva?“

„Súdny patológ je už na ceste,“ odvetila Beate. „No rigor mortis ešte nenastal a nestihla celkom vychladnúť. Odhadujem to maximálne na niekoľko hodín.“

„Nenašli ju náhodou susedia a správca pod tečúcou sprchou?“

„A čo?“

„Teplá voda môže udržiavať telesnú teplotu a zabrániť tomu, aby telo zmeravelo.“

Harry sa pozrel na hodinky. Štvrt na sedem.

„Predpokladám, že okamih smrti odhadneme na piatu.“

Zapojil sa Waaler.

„Prečo?“ spýtal sa Harry bez toho, aby mu venoval jediný pohľad.

„Nijaká stopa nenasvedčuje tomu, že s mŕtvolou hýbali, takže môžeme vychádzať z toho, že ju zabili v sprche. Ako vidíš, telo aj župan upchali odtok. To spôsobilo vytopenie susedov. Správca, ktorý vodu zastavil, povedal, že kohútik bol otvorený naplno. Skontroloval som tlak vody. Na to, že bývala v podkrovnom byte, je celkom slušný. V takej malej kúpeľni nemohlo vode trvať viac než niekoľko minút, kým sa preliala cez prah do spálne. A o niekoľko minút už cez strop pretekala k susedom. Dáma o poschodie nižšie tvrdí, že vytopenie objavila dvadsať minút po piatej.“

„Teda len pred hodinou,“ začudoval sa Harry. „A vy ste tu už pol hodiny. Zdá sa, že všetci reagovali nezvyčajne rýchlo.“

„Všetci nie,“ podotkol Waaler.

Harry sa tváril, že si jeho poznámku nevšimol.

„Myslel som tým na patológa,“ usmial sa Waaler. „Už tu mal byť.“

Beate prestala fotografovať a pozrela sa na Harryho.

Waler sa dotkol jej ramena.

„Zavolaj, ak sa bude niečo diať. Idem sa na tretie porozprávať so správcom.“

„Fajn.“

Harry počkal, kým Waler nevyjde z bytu.

„Môžem...?“ spýtal sa.

Beate prikývla a ustúpila.

Harryho podošvy člapkali na mokrej podlahe. Para zahmlila všetky sklené plochy v miestnosti a teraz pomaly stekala na zem. Zdalo sa, že zrkadlo plače. Harry si čupol, no musel sa oprieť o stenu, aby nestratil rovnováhu. Nadýchol sa nosom, cítil len vôňu mydla. Nijaký pach, ktorý cítiť mal. Dyzosmia. Dočítal sa o nej v jednej z kníh, ktoré mu požičal psychológ Aune. Niektoré pachy mozog jednoducho prestane registrovať. Vraj za túto čiastočnú stratu čuchu často môže emočná trauma. To nevedel. Vedel však, že pach mŕtvol jednoducho necíti.

Camilla Loenová bola mladá žena. Mala asi dvadsaťsedem až tridsať rokov. Pekné dievča s plnými tvarmi a hladkou, opálenou pokožkou. Smrteľná bledosť sa však už drala na povrch. Jej tmavé vlasy určite vyblednú, keď vyschnú, a malú dierku v čele zakryjú v pohrebnom ústave. Nebudú mať veľa roboty. Postačí len šminkou zakryť čosi, čo vyzeralo ako opuch na pravej očnej guli.

Harry sa sústredil na čiernu, okrúhlu dierku v čele. Mala iba niekoľko milimetrov. Neprestával sa čudovať, aké malé dierky vedia vziať život človeku. No ich veľkosť býva zradná, po výstrele sa koža rýchlo opäť stiahla. Harry predpokladal, že v tomto prípade bol projektil väčší než diera, ktorú zanechal.

„Smola, že leží vo vode,“ ozvala sa Beate. „Inak by sme možno našli odtlačky vraha, kúsky šiat, alebo DNA na jej tele.“

„Hm. Čelo mala určite nad vodou. A určite ho nezmyla ani voda zo sprchy.“

„Podľa čoho tak usudzuješ?“

„Okolo miesta, kadiaľ guľka vnikla do tela, je čierna, zrazená krv. A sčernená koža. Možno nám táto malá dierka ihneď prezradí viac. Máš lupu?“

Nespúšťajúc zrak z obete, vystrel ruku, poťažkal solídnu nemeckú optiku a pustil sa do štúdia okolia strelnej rany.

„Čo vidíš?“

Beatin tichý hlas sa mu ozval celkom blízko pri uchu. Vždy rovnako chytivá naučiť sa niečo nové. Harry vedel, že nepotrvá dlho a nebude ju mať čo učiť.

„Sivý odtieň kože v okolí rany svedčí o tom, že vrah strieľal zblízka, no zbraňou sa nedotýkal kože,“ vysvetľoval. „Odhadol by som to na pol metra.“

„Aha.“

„Asymetria sčernej kože zasa naznačuje, že strelec stál nad ňou a mieril šikmo nadol.“

Harry opatrne otočil hlavu mŕtvej ženy. Čelo ešte nestihlo vychladnúť.

„Guľka nevyletela von,“ pokračoval. „To len posilňuje teóriu, že išlo o šikmú strelu. Možno kľáčala pred vrahom na kolenách.“

„Vidíš, akú zbraň použil?“

Harry zavrtel hlavou. „To určí až náš patológ v spolupráci s chlapcami z balistiky. No už teraz vidím, ako sčernenie kože ustupuje, mohla by to byť zbraň s krátkou hlavňou. Teda pištoľ.“

Harry systematicky prehliadal mŕtvolu, snažil sa všetko pamätať, no uvedomil si, že čiastočné otupenie spôsobené alkoholom odfiltrovalo aj detaily, ktoré mohol potrebovať. Nie, ktoré *mohli* potrebovať. Nebol to jeho prípad. Keď sa dostal k ruke, pochopil, že telu niečo chýba.

„Ako Káčer Donald,“ zamrmlal a sklonil sa k znetvorenej ruke.

Beate naňho nechápavo pozrela.

„Takto ho kreslia,“ vysvetlil Harry. „So štyrmi prstami.“

„Nepozerám rozprávky.“

Na ruke chýbal ukazovák. Na jeho mieste zostali len čierne pásy zrazenej krvi a šliach. Samotný rez pôsobil čisto. Harry

sa končekom prsta opatrne dotkol bieleho miesta na ružovom mäse. Bolo celkom hladké a rovné.

„Velké kliešte,“ konštatoval. „Alebo skutočne ostrý nôž. Prst sme našli?“

„Nie.“

Harryho zrazu naplo, preto zavrel oči. Zhlboka sa niekoľkokrát nadýchol. Potom oči opäť otvoril. Existuje množstvo dôvodov, prečo sa páchatel mohol rozhodnúť odseknúť obeti prst. Určite nemá dôvod začať rozmýšľať nad alternatívami, nad ktorými práve rozmýšľať začal.

„Možno vydierač,“ napadlo Beate. „Tí majú radi kliešte.“

„Možno,“ zamrmlal Harry, vstal a objavil svoje vlastné biele stopy na kachličkách, o ktorých si doteraz myslel, že sú ružové. Beate sa predklonila a od fotila detail ženinej tváre.

„Riadne krvácala.“

„Ruku mala vo vode,“ vysvetlil jej Harry. „Voda bráni zrážaniu krvi.“

„Všetka tá krv teda vytekla z odseknutého prsta?“

„Áno. A vieš, čo to znamená?“

„Nie, no mám pocit, že sa to čoskoro dozviem.“

„Znamená to, že Camilla Loenová prišla o prst v čase, keď jej ešte bilo srdce. Takže skôr, ako ju zastrelili.“

Beate skrivila tvár.

„Pôjdem sa porozprávať so susedmi,“ vykročil Harry.

„Camilla bývala nad nami, odkedy sme sa nastahovali.“ Vibeke Knutsenová vystrašene pozrela na svojho partnera. „Veľmi sme sa nestýkali.“

Sedeli s Harrym v obývačke na štvrtom poschodí, priamo pod podkrovným bytom. Človek by sa mohol domnievať, že doma je tu Harry. Domáci pár sedel meravo na kraji pohovky, Harry sa pohodlne uvelebil do jedného z kresiel.

Harrymu sa na prvý pohľad zdali mimoriadne rozdielni. Obaja mali čosi cez tridsať, no Anders Nygård bol tenký a šlachovitý ako maratónsky bežec. Bledomodrú košeľu

mal čerstvo vyžehlenú, vlasy vzorne upravené, ostrihané nakrátko. Z jeho úzkych pier však sálal nepokoj. Hoci mal otvorenú, chlapčenskú, takmer nevinnú tvár, Harry z nej čítal askézu a prísnosť. Ryšavá Vibeke Knutsenová mala jamky smiechu v lícach a jej kypré tvary ešte zvýrazňovalo obtiahnuté tričko. Pôsobila ako žena, ktorá už čosi prežila. Vrásky nad perami svedčili o množstve vyfajčených cigariet a vrásky po úsmeve okolo očí zasa o tom, že sa pri tom dobre zabávala.

„Čím sa živila?“ spýtal sa Harry.

Vibeke sa pozrela na Andersa, keď však neodpovedal, opäť sa ujala slova:

„Pokiaľ viem, pracovala v reklamnej agentúre. V oblasti dizajnu. Či také čosi.“

„Také čosi,“ zopakoval Harry a bez záujmu si jej slová poznačil.

Tento trik používal pri výsluchu často. Keď na ľudí, ktorých vypočúva, nehľadí, ľahšie sa uvoľnia. A keď sa tvári, že ho ich slová nudia, automaticky ich vedie k tomu, aby sa snažili nájsť čosi, čo by upútalo jeho pozornosť. Mal sa stať novinárom. Novinárom aj tak ľahšie tolerujú opitosť v práci.

„Partner?“

Vibeke zavrtela hlavou.

„Milenci?“

Vibeke sa nervózne zasmiala a opäť sa pozrela na Andersa.

„Nezvykneme načúvať za dverami,“ doplnil ju Anders.

„Myslíte, že to bol jej milenec?“

„Neviem,“ odvetil Harry.

„Chápem, že *neviete*.“

Harry zachytil v jeho hlase podráždenie.

„Ale my, ktorí tu bývame, by sme skutočne radi vedeli, či išlo o osobnú záležitosť, alebo sa nám po dome pohybuje šialený vrah.“

„Možno sa vám po dome pohybuje šialený vrah,“ odsekol Harry, odložil pero a čakal.

Videl, ako Vibeke na pohovke striaslo, no sústredil sa na Andersa Nygåarda.

Keď sa ľudia boja, rýchlejšie sa rozčúlia. V učebnici z prvého ročníka policajnej školy uvedením tejto poučky nabádali študentov nedráždiť ľudí zbytočne. Harry sa naučil, že väčší osov mu prináša pravý opak. Nahnevať ich. Rozčúlení ľudia povedia aj veci, ktoré si nemyslia. Alebo lepšie povedané: nezamýšľajú povedať.

Nygårdov pohľad neprežrádzal nič.

„Je však pravdepodobnejšie, že to bol jej milenec,“ pokračoval Harry. „Milenec, alebo niekto, kto s ňou mal vzťah a koho odmietla.“

„Prečo?“ Anders Nygård položil Vibeke ruku okolo pleca.

Vyzeralo to komicky. Jeho ruka bola prikrátka a jej ramená priširoké.

Harry sa zaklonil.

„Štatistika. Môžem si tu zapáliť?“

„Snažíme sa doma nefajčiť,“ pokúsil sa o úsmev Nygård.

Harry si všimol, že Vibeke sklopila zrak, a škatuľku vopchal späť do vrecka na nohaviciach.

„Ako ste to mysleli s tou štatistikou?“ spýtal sa muž. „Na základe čoho si myslíte, že ju môžete uplatniť aj na tento prípad?“

„Nuž, skôr než vám odpoviem na otázky, spýtam sa: Vyznáte sa aspoň trochu v štatistike, pán Nygård? Normálne rozdelenie, signifikant, štandardná odchýlka?“

„Nie, ale ja...“

„To nič,“ prerušil ho Harry. „Lebo v tomto prípade to ani nepotrebuje. Stáročia kriminálnej štatistiky z celého sveta nám hovoria jednu základnú vec. Bol to jej chlap. A ak to nebol on, bol to niekto, kto ním chcel byť. To je odpoveď na prvú otázku. A na druhú.“

Anders Nygård sa uškrnul a pustil Vibeke.

„To sú ale dokonalé nezmysly. Veď o Camille Loenovej nič neviete.“

„Správne.“

„Prečo potom tvrdíte to, čo tvrdíte?“

„Lebo ste sa ma na to pýtali. A ak ste vy už skončili s otázkami, môžem sa pýtať ja?“

Nygård chvíľu vyzeral, akoby chcel niečo povedať, no rozhodol sa radšej uprieť pohľad na stôl. Harry sa mohol mýliť, no zdalo sa mu, že vo Vibekíných jamkách zachytil úsmev.

„Myslíte si, že Camilla Loenová užívala drogy?“ spýtal sa Harry.

Nygård sa strhol. „Prečo by sme si to mali myslieť?“

Harry privrel oči a čakal.

„Nie,“ odvetila Vibeke tichým a mäkkým hlasom. „Nemyslíme si to.“

Harry otvoril oči a vďačne sa na ňu usmial. Anders Nygård na ňu pozrel mierne prekvapeným pohľadom.

„Jej dvere neboli zamknuté, však?“

Nygård prikývol.

„Nezdalo sa vám to zvláštne?“ spýtal sa Harry.

„Ani nie. Veď bola doma.“

„Hm. Vy máte na dverách jednoduchú zámku a všimol som si...“

Kývol na Vibeke.

„... že ste zamkli, keď som vošiel.“

„Vždy je ustráchaná,“ vysvetlil Nygård a zľahka ju tľapol po kolene.

„Oslo už nie je také, aké kedysi,“ doplnila ho Vibeke.

Jej pohľad sa na okamih stretol s Harryho.

„Máte pravdu,“ pokračoval Harry. „A zdá sa, že aj Camilla Loenová to pochopila. Jej byt mal dvojité bezpečnostnú zámku a retiazku zvnútra. Nepôsobí na mňa ako žena, ktorá by išla do sprchy, a nezamkla dvere.“

Nygård mykol plecami. „Možno sa jej dotýčaný do bytu vlámal, kým bola v sprche.“

Harry zavrtel hlavou. „Cez bezpečnostné zámky sa človek dostáva iba vo filmoch.“

„Možno už ten chlap s ňou bol v byte aj predtým,“ zapojila sa Vibeke.

„Kto?“

Harry čakal. Ticho. Keď pochopil, že nikto odpoveď nedoplní, vstal.

„Príde vám predvolanie na výsluch. Zatiaľ ďakujem.“

Vo dverách sa ešte raz otočil.

„Mimochodom, kto z vás zavolať polícia?“

„Ja,“ odvetila Vibeke. „Ja som volala, Anders išiel po správcu.“

„Skôr, ako ste ju našli? Ako ste vedeli...?“

„Vo vode, ktorá k nám kvapkala, bola krv.“

„Naozaj? A na to ste ako prišli?“

Anders Nygård si s prehnaným pátosom vzdychol a položil Vibeke dľaň na zátylok.

„Bola červená, však?“

„Nuž,“ zamračil sa Harry. „Aj iné veci sú červené.“

„Správne,“ priznala Vibeke. „No nešlo o farbu.“

Nygård na ňu prekvapene pozrel. Usmiala sa, no Harry si všimol, že sa mu vyšmykla z objatia.

„Kedysi som žila s jedným kuchárom. Mali sme aj spoločnú malú reštauráciu. A tam som sa čosi o jedle naučila. Okrem iného to, že krv obsahuje proteíny, a keď ju nalejete do hrnca s vodou, zohriatou nad šesťdesiatpäť stupňov, zrazí sa na hrudky. Tak ako vajce. Keď Anders ochutnal hrudku z vody a povedal, že chutí ako vajce, pochopila som, že to musí byť krv. A že sa stalo niečo strašné.“

Anders Nygård zabudol zatvoriť ústa. Pod opálenou pokožkou vtedy zbledol aj on.

„Na zdravie,“ zamrmal Harry a vyšiel na chodbu.

5 / Piatok. Underwater

Harry nenávidel tematické krčmy. Írske puby, bary s čajníkami hore bez, športové krčmy alebo – a tie boli úplne najhoršie – podniky celebrít s portrétmi významných hostí na stenách. Témou baru Underwater bola zvláštna morská zmes potápania a romantiky drevených škunerov. No niekde uprostred štvrtého pollitra sa Harry prestal zaujímať o akváriá so zelenou bublajúcou vodou, potápačské helmy a rustikálny drevený interiér. Mohlo to byť aj horšie. Keď tu

bol naposledy, začali ľudia z ničoho nič spievať operné árie a Harry mal na chvíľu pocit, že muzikál sa napokon stal realitou. Poobzeral sa okolo seba a s uspokojením konštatoval, že ani jeden zo štyroch hostí v podniku nevyzerá na to, že by sa nadychoval na spev.

„Dovolenky?“ spýtal sa dievčaťa za barom, keď pred neho postavila polliter.

„Sedem hodín.“ Vydala mu zo stovky, hoci platil dvestokorunovou bankovkou.

Keby mohol, radšej by išiel do Schrødera. Marilo sa mu však, že mu tam po poslednej návšteve zakázali vstup, a nemal odvahu ísť to overiť. Dnes nie. Pamätal si útržky z utorkovej epizódy. Alebo to už bola streda? Nieкто sa začal znovu hrabať v období, keď Harry vystupoval v televízii a médiá ho ospevovali ako hrdinu nórskej polície, pretože práve zastrelil zločinca v Sydney. Nejaký chlap to začal komentovať a pomenoval ho slovom, ktoré Harryho zasiahlo do živého. Bili sa? Nevedel to vylúčiť, no oškreté hácky a nos mohol, samozrejme, spôsobiť aj pád na chodníku ulice Dovregata.

Zazvonil mu mobil. Harry krátkym pohľadom konštatoval, že ani teraz nevolá Rachel.

„Ahoj, šéfe.“

„Harry? Kde si?“ Bjarne Møller pôsobil ustarostene.

„Pod vodou. Čo sa deje?“

„Pod vodou?“

„Pod vodou. Pod brakovou vodou. Slanou aj sladkou. Pôsobíš na mňa akosi – ako sa to povie – rozčúlene.“

„Si opitý?“

„Nie dost.“

„Čo?“

„Nič. Šéfe, vybíja sa mi baterka.“

„Jeden z policajtov, ktorí boli na mieste činu, sa vyhrážal, že na teba podá oznámenie. Vraj si tam prišiel očividne pod parou.“

„Prečo hovoríš v minulom čase?“

„Presvedčil som ho, aby tak nerobil. Harry, bol si opitý?“